

WELLINGTONS OFFICIEREN 2

2

HET SCHOONZUSJE
VAN DE MAJOR

BOEK 2 DEEL 1

DE BEDRIEGERS

CONSTANCE J. HAMPTON

E-BOOK
VERSION

CONSTANCE J. HAMPTON

*

HET SCHOONZUSJE VAN DE
MAJOOR
DEEL 1: DE BEDRIEGERS

*

Wellingtons Officiëren Boek2 deel 1.

*

Uitgever: Hermesse James Boekerij Nederland

ISBN/EAN: 0789492980571

Edition MMXIX-IX

Vs1

*

© 2019 Constance JU. Hampton

Uitgave: Het Schoonzusje van de Majoor Deel 1:

De Bedriegers

2^e Deel van de Wellingtons Officiëren Serie

*

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden

verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd

gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige
vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige
andere manier zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de auteur

© 2019 Constance J. Hampton, Hermesse James
Boekerij

Uitgave: Het Schoonzusje van de Majoor Deel 1: De
Bedriegers

*

*Dit E-book is niet overdraagbaar. Dit E-book dat u
via het Internet hebt geladen mag niet worden
verkocht, met anderen gedeeld of worden geschonken.
Niet-geautoriseerde reproductie of distributie van dit
werk onder copyright/auteursrecht is een strafbaar
feit, waarvoor u strafrechtelijk vervolgd kunt worden.*

*

*Niets van dit boek mag worden gescand, geladen of
gedownload van websites of sites waar het delen van
files plaatsvindt, of op welke wijze dan ook worden
verspreid: elektronisch noch fysiek (door afdrukken)*

zonder de uitdrukkelijke toestemming van de uitgeefster Hampton Jones Books.

*

Dit boek is geheel fictief (verzonnen). De namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn fictief, en mogen niet worden gezien als echt of bestaand op welke manier dan ook. Elke gelijkenis met personen, levend of dood, gebeurtenissen, plaatsen of organisaties berust op toeval.

*

Het gebruik van historische gebeurtenissen en personen in dit boek, is behalve de bekendheid van de persoon of de gebeurtenis in de geschiedenis, geheel fictief.

*

Copyright en auteursrecht berusten bij Constance J. Hampton, Hermesse James Boekerij, Nederland

*

Alle rechten zijn gereserveerd.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke manier dan ook, zonder geschreven toestemming, behalve wanneer er sprake is van korte citaten in beschreven in artikelen of recensies over dit boek.

*

*

*

Hoofdstuk 1: EEN GRAF IN EEN ARMZALIGE KERK

*Londen juni 1809, de kerk van
St.Giles-in-the-Fields*

Het zwarte kalfsleren laarsje tikte voorzichtig op de grote, grijze leemstenen plaat op de vloer van de kerk. Het laarsje leek te aarzelen toen de plaat bijna onmerkbaar bewoog.

De vrouw tilde haar rokken langs haar enkels omhoog, zodat ze de versleten plaat beter kon zien. Het lag midden in het pad, dat van de rijen banken voor de kerkgangers, naar het altaar op de verhoging leidde. Ze keek even naar het eenvoudige altaar dat ooit door een architect was ontworpen in de Palatijnse stijl, voordat haar ogen weer terug dwaalden naar het blok steen onder haar voeten. Ze twijfelde er niet aan dat elke arme ziel die de

kerk binnenliep minstens één vuile voet, hopelijk meer, op de plaat zette die de rottende lijken eronder bedekte.

De kerk van St. Giles stond als een hellehond op de weg naar de beruchte sloppenwijk van Londen: de Kraaienbuurt. Deze wijk was de beruchtste wijk van Londen, waar misdaad hoogtij vierde en waar vuiligheid de norm was. De kerk van St. Gilles was de ingang naar de hel.

Perfect! Het was helemaal perfect!

Achter de kanten, zwarte sluier kon ze nauwelijks haar sardonische glimlach verbergen. Ze wilde zoveel mogelijk spuug in haar mond verzamelen, om het dan op de steen onder haar te kwatten. Ze zou het hebben gedaan ook, als ze niet had

gezien dat iemand haar enkele banken verderop zat te bespieden.

De vrouw trok haar lippen in een onvrouwelijke grijns.

“Ik hoop dat je brandt in de hel, Vetzak!” fluisterde ze.

“Ik hoop dat je vlam vat en dat je smeltende gore vet weer terug mag groeien op je dikke rug, zodat je elke keer weer opnieuw lijdt.”

Ze deed een paar passen achteruit om de steen te bestuderen.

“Ik hoop dat ik op je nutteloze pik stond,” mompelde ze venijnig.

Ze kon het niet laten om haar voet op te tillen en hem heel hard op de steen te laten neerkomen. Ze gaf een gilletje toen de plaat bewoog.

“Mevrouw?”

Ze herkende de stem van de enthousiaste jonge pastor en lichtte met een hand de zwarte sluier op waarachter haar gezicht verborgen was. Met de andere hand verwijderde ze de verhullende zwarte sjaal die over haar schouders lag.

Voor haar stond de eerwaarde Simon Desmond, de onlangs beroepen pastor van de noodlijdende kerk van St. Giles. Hij had haar nog niet herkend, omdat zijn blik gericht was op haar ongepast lage décolleté.

De pastor was een knappe vent, met zijn ravenzwarte haar, dat om zijn oren krulde. Zijn kaak was ferm en vierkant en er scheen een licht in zijn ogen dat devotie uitstraalde.

Hij was niet groot, maar dat gaf hem de gelegenheid om regelrecht naar haar

nauwelijks bedekte boezem te staren. Ze vroeg zich inwendig lachend af of hij zijn neus erin zou duwen.

“Eerwaarde Desmond,” murmelde ze, “ik hoorde u eerst niet.”

Simon Desmond viel bijna om van schrik, toen hij zijn nieuwste wel-doenster eindelijk herkende. Haar décolleté was niet alleen onthullend maar ook bijzonder afleidend.

“Mevrouw Alexander!” had hij de tegenwoordigheid van geest om gedempt te zeggen, niet wetend waar hij eerst moest kijken: naar die prachtige blanke halve bollen, die elk moment uit haar lijfje leken te willen ontsnappen, of naar haar mooie hartvormige gezicht dat nu omringd was door de zwart kanten mantilla.

“Dus dit is zijn laatste rustplaats?”

Marguerite Alexanders stem was hees alsof ze haar tranen moest bedwingen.

“Ja, ja, inderdaad,” bevestigde de pastor met wringende handen, “ik had u gezegd dat het moeilijk zou zijn om een plaats voor hem te vinden in de kerk...”

Marguerite legde een vinger bedekt door een zwarte satijnen handschoen tegen haar onthullende décolleté.

“Maakt u zich geen zorgen, eerwaarde,” antwoordde ze schijnbaar ademloos, “ik weet zeker dat mijn man geen ander plaats had gewild...”

Om haar plotselinge ongepaste grijns te verbergen draaide ze haar gezicht weg van het licht, dat door de hoge gebrandschilderde ramen viel. Hij zou niet ergens anders willen liggen! Ha!

Als hij kon zou hij zich waarschijnlijk nu omdraaien in zijn ondiepe, nieuwe behuizing.

De kerk van St.Giles was de gruwelijkste begraafplaats in heel Londen. Als het regende dreven de lijken zo ongeveer weg uit de modder van de overvolle begraafplaats buiten. De stank van ontbindende, onvoldoende diep begraven lichamen was een aanslag op elk ademend persoon. Bijna niemand kon die stank langer verdragen dan enkele minuten. Behalve zij.

Zij, Marguerite Alexander, ooit de weledelgeboren freule Marguerite Aurora Ross, dochter van de vroeg overleden baron Halkhead, stond zonder blikken of blozen in de kerk die stonk naar ontbindende lijken. Als het

niet zo ongepast was zou ze hebben gedanst op het graf van haar kwelgeest, haar morsdode echtgenoot William Alexander. Ze kon alleen maar hopen, dat het Alexanders lijkengeur was, die op dat ogenblik een aanval deed op haar reukorgaan.

Oorspronkelijk had de eerwaarde geweigerd om haar echtgenoot te begraven in zijn parochie. Hij wilde hem wegens plaatsgebrek niet in de kerk leggen en hij kon hem ook niet kwijt in de overvolle begraafplaats. Hij had niet begrepen waarom ze haar man in St.Giles ter ruste wilde leggen. Iedereen wist immers dat er geen plaats meer was in de kerk.

Marguerite had hem een grote som geld aangeboden om haar man toch in de kerk te krijgen en ze kreeg

uiteindelijk haar zin. De kerk in St.Giles was zo arm als de spreekwoordelijke kerkrat en werkelijk, hoe kon een pastor die al niet wist hoe hij rond moest komen van de aalmoezen die hij af en toe ontving, de laatste wens van een rijkard negeren? Als het de indringende wens van de weledelgeboren William Alexander was geweest om in de pittoreske kerk midden in Londen zijn laatste rustplaats te hebben, dan kon de pastor dat onmogelijk negeren.

Het graf was uiteindelijk nogal ondiep geworden en de grote kist had nauwelijks onder de steen in de grond gepast. De grafsteen wiebelde omdat hij merendeels op de kist rustte, die scheef in het graf was terecht

gekomen. Het was iemand anders' graf geweest, getuige het feit dat de grafsteen de naam droeg van een man die meer dan zestig jaar geleden het tijdelijke voor het eeuwige had verwisseld. Het was toevallig een andere William die in de rottende kist onder die van William Alexander lag. Je kon je voorstellen dat deze William een vredig einde had gevonden te midden van zijn familie in 1745, zoals op de steen stond vermeld.

William Alexanders eind was gruwelijk geweest. Hij had zich letterlijk doodgescheten op zijn onwelriekende toiletstoel, toen zijn zwarte hart en zijn vervette lever het begaven. De stank was zo doordringend dat zijn eigen bedienden hun neus hadden dichtgeknepen, toen

hij moest worden verplaatst om de nodige riten voor zijn begrafenis te ondergaan. Zijn lijk was geel en groen gekleurd en had erger gestonken dan een hok vol vuile varkens.

Marguerite moest op haar onderlip bijten om niet weer te lachen bij de herinnering aan zijn bedienden, die ineens geen respect meer konden opbrengen voor hun morsdode werkgever. Het was allemaal zo... mensonwaardig geweest!

Oh, dat stinkende zwijn dat William heette, die nu weggrote onder iemand anders' steen! Hoe verschrikkelijk! Hoe heerlijk!

Niemand was aanwezig toen zijn kist in het ondiepe gat in de kerk werd geplaatst. Niemand van zijn afgrijselijke vrienden had afscheid van

hem genomen, geen van de andere vrekken, niemand van zijn Schotse familie, die alleen maar in groten getale naar de opening van het onbeschreven testament waren gekomen om de hand op zijn fortuin te leggen.

Ach wat een eenzame dood! Ach, wat was haar wraak toch zoet!

Ze was onderweg gegaan naar de begrafenis, maar haar veel te grote koets had voortdurend oponthoud ondervonden in de drukke straten van Londen. Ze had zelf minutieus de route gepland, die haar door de drukste of nauwste straten in Londen zou voeren. Haar onwillige koetsier had haar bevelen opgevolgd, omdat het nu niet verstandig zou zijn om zijn meesteres

in haar nieuwe positie als zijn baas' weduwe niet te gehoorzamen.

De pastor was uiteindelijk genoodzaakt geweest om de begrafenisdienst zonder haar te beginnen en dat was precies haar bedoeling geweest. In juni kon een begrafenis nu eenmaal niet te lang worden uitgesteld en iemand na zes uur 's avonds begraven was ook niet zoals het hoorde. Daarbij moest het schema van kerkelijke aanbidding worden gevolgd en de volgende mis moest al over een half uur gelezen worden.

Het hielp natuurlijk niet dat de kist een geur verspreidde die zelfs de meest geharde doodgravers naar adem deed snakken. De weduwe had blijkbaar zo'n moeite gehad om afscheid te

nemen van haar man, dat zijn ontbindende lijf enige dagen te lang bovengronds was gebleven. Ze had erop gestaan dat hij op een zondag moest worden begraven. Dat was op zijn minst wat schandalig geweest: per slot van rekening begroef men alleen maar op weekdagen!

Haar zwart satijnen tasje was weer open gegaan en een groot bedrag was wederom van hand gewisseld.

De pastor realiseerde zich dat de bisschop het liefst ver van het kerkje in St. Giles weg bleef en dat hij vast geen bezwaar zou hebben, dat er extra fondsen werden ontvangen voor de noodlijdende parochie of het even zo armoedige huishouden van de pastor.

Er werd aangenomen dat de weduwe niets had af geweten van bepaalde

kruiden en een balsemmethode om de stank en het druppelen van vocht uit de kist te voorkomen. Er bleef voor de assisterende dragers niets anders over dan hun walging te onderdrukken en zodra dat kon zo snel mogelijk weg te vluchten van de oorzaak van de stank.

“Hoe gaat het met u, mevrouw Alexander?” vroeg de pastor nog steeds afgeleid, omdat hij zijn blik niet kon losrukken van haar omhoog geduwde borsten.

Ach ja, de pastor!

Ze had een jurk van één van haar dienststers moeten lenen om een middag door te brengen in een badhuis in St. Giles, om informatie in te winnen over de goede man.

Ja, hadden de vrouwen daar beaamd, de pastor was te goed voor deze

wereld. Hij vond het zo moeilijk om ‘nee’ te zeggen tegen degenen die hem om zijn hulp vroegen en inderdaad de pastor was niet getrouwd.

Oh, ja hij had zijn kleine ondeugendheidjes, maar had elke gezonde man van vlees en bloed die niet? Hij mocht dan niet gezegend zijn met een groot lichaam (gniffel), maar hij had een gezicht als een engel, ach nee, maak dat Lucifer met dat gitzwarte haar!

Eén van de meisjes had haar verklapt dat de pastor, hoewel godsdienstig en serieus, niet in staat was geweest om zijn handen af te houden van zijn mollige wasvrouw. Hij had gesuggereerd dat een huwelijk misschien in de kaarten lag, nadat hij in het kerkregister had gezien dat ze met een zeeman was getrouwd. Dat

had Marguerite als een kleine tegenslag ondervonden. Het laatste wat ze wilde was om een serieuze man te strikken voor haar eigen weinig serieuze plannen.

Wat haar uiteindelijk overhaalde om Simon Desmond toch te vragen haar man te begraven met in haar achterhoofd om de goede man te verleiden, was de bewering dat de man niemand ‘paalde.’ In normale bewoordingen betekende dit dat de pastor graag wriemelde en aanraakte, maar dat hij weigerde om zijn geslachtsdeel in de vrouwen van zijn parochie te steken. Blijkbaar had hij de bewoording ‘vleselijke kennis’ beperkt tot de ‘vleselijke penetratie’ en niet tot de verrukkingen van aanraken, zoenen en zuigen.

Die woorden hadden Marguerite een onverwachts gevoel van verlangen bezorgd, van in haar hoofd tot een heel gevoelige plek tussen haar benen. Ach, lieve God, maar aanraken, zoenen en zuigen zouden niet *zo* bezwaarlijk zijn als een moeilijk te verklaren baby meer dan tien maanden na de dood van haar man.

Verdere vragen hadden haar de informatie opgeleverd, dat de pastor hield van ronde blanke borsten (iets waar ze zelf in overvloed van had). De vrouw had het niet kunnen nalaten om hard te giechelen. Marguerite vermoedde dat ze nog enige saillante details achterhield.

De vrouw wilde nog wel kwijt dat hij gek was op vrouwen in het zwart. Marguerite moest een triomfantelijke

glimlach onderdrukken: wat hij wilde was blijkbaar wat zij hem allemaal kon geven en meer. Als een laatste wraakneming op haar dode Nemesis zou ze de pastor die hem had begraven verleiden. Dat was de reden geweest dat ze die morgen naar de kerk was gekomen in een laag uitgesneden zwarte japon.

Ze had geweten dat hij in de kerk zou komen opdagen zodra hij haar koets met de enorme koetsier zag verschijnen. Dat soort rijtuigen werd nu eenmaal niet vaak waargenomen in St. Giles. Uit veiligheidsoverwegingen had ze drie gewapende lakeien mee genomen. Het zou anders te verleidelijk zijn voor de alom aanwezige dieven van de Kraaienbuurt

om haar koets te ontmantelen en alles te stelen wat er aan los of vast zat.

Ze draaide zich weer om naar de pastor met een verdrietig gezicht. Ze wist nu dat zulke emotie bij hem altijd de juiste reactie ontlokte.

“Ik geloof dat ik flauw ga vallen...” fluisterde ze met een zwak gebaar van haar zwart gehandschoende hand.

Ze deed alsof ze elk ogenblik neer kon zijgen op de vloer. Onmiddellijk voelde ze zijn armen om haar middel.

Pastor Simon Desmond was afkomstig uit een goede familie: zijn vader was een landjonker in Kent. Simon was de derde van zeven kinderen en was altijd voor een religieus beroep voorbestemd.

Hij was nog maar zesentwintig toen hij werd beroepen naar een dorpje in

Sussex. Daar leerde hij een rijke weduwe kennen die hem verleidde en gebruikte, totdat ze iemand anders tegenkwam die rijker en ouder was en een veel hogere positie dan Simon in de kerk bekleedde. Simon beging de fout om haar te stalken. Zijn verontwaardiging over de houding van zijn vroegere liefde was tot in de wijde omtrek waar te nemen en het duurde niet lang of zijn ongepaste gedrag kwam de bisschop van zijn parochie ter oren. Simon werd terstond de keuze gesteld: of hij moest naar een parochie ergens in Northumberland verdwijnen, of hij kon naar St. Giles gaan.

Hij had wijselijk voor de parochie in Londen gekozen, ook al was St. Giles zo ongeveer de ergste plaats om naartoe beroepen te worden. Het was

er smerig, het krioelde er van de misdadigers en het lag in de armste wijk van Londen.

Aan de andere kant waren de inwoners van St. Giles bepaald werelds: ze vertrokken geen spier als je overmatige belangstelling toonde voor mollige meisjes. Ze verwachtten eerlijk gezegd niet anders van een jonge pastor.

Zijn achtergrond beschermde hem in zekere mate tegen de ambities van jonge vrouwen die graag zijn bed en huishouding met hem wilde delen, nadat hij een toepasselijke gouden ring om hun vinger had geschoven. Waar Simon vandaan kwam trouwde nu eenmaal niet met wat er in de Kraaienbuurt woonde.

Hij had al gauw geleerd om zijn handen in de parochie zelf thuis te houden. Hij was zo verstandig om zich niet bij de veelvuldige gevallen vrouwen uit de buurt te vertonen, behalve om ze de biecht af te nemen of ze bij te staan in het uur van de dood.

De veelvuldige keren dat hij voelde dat zijn mannelijke lusten de overhand gingen krijgen, deed hij zijn pastors' boordje af en verdween hij in de anonimiteit van de hoerenlopende menigte in de buurt van Covent Gardens. Hij moest dan vaak zijn betaalde contract voltooien tegen een muur in een steeg, nadat hij het condoom had omgedaan dat hem was gegeven door zijn vroegere minnares. In ieder geval was zijn behoefte aan vleeselijke penetratie dan weer voor een

tijdje gestild. Het was nu eenmaal zo dat het beroep van pastor hem er niet voor behoedde, dat hij vaak geil was. Zonder het pastorkleed dacht hij aan zijn gelofte van relatieve kuisheid te kunnen voldoen, zolang hij zich maar buiten de grenzen van zijn parochie bevond. Daarbij was één ding wel zeker: hij had geen roeping, maar een baan.

De bijna flauwvallende weduwe, die onder andere omstandigheden ver buiten zijn bereik lag, leunde tegen zijn onderarmen aan. Hij bedacht zich verrukt dat zijn dromen bezig waren werkelijkheid te worden. Hij had al menige erotische droom en de daaruit voortvloeiende beschamende handelingen met haar gedeeld.

Hij liet zich door haar indolente houding niet langer voor de gek houden: hij begreep dat ze gevoelens van lust voor hem koesterde. Zodra hij haar overeind hielp, liet hij zijn hand langs haar geëtaleerde borsten glijden. Haar glimlachje bevestigden hem, wat hem al duidelijk geworden was en het enige wat hij kon doen was haar uitnodigen voor een versterkend kopje thee in de pastorie.

Pas toen ze even haar blik naar de grafsteen wendde, waaronder het ontbindende lichaam van haar man rustte, kreeg hij een glimp te zien van een wraakzuchtige uitdrukking op haar verder exquisiete gezicht.

Pastor Desmond was niet onbekend met wraakgevoelens en vond het niet erg om daarvoor gebruikt te worden.

Per slot van rekening was zijn leven ook geen sinecure.

Deze arme weduwe trok hem aan als een magneet. Hij gebruikte het woord 'arm' in figuurlijke zin, omdat hij ondertussen had ontdekt dat ze één van de rijkste vrouwen van het land was geworden sinds haar man zich stinkend naar stront had teruggetrokken uit deze wereld.

*** Uit het dagboek van Marguerite
Aurora Ross. ***

3 juni 1809

Lief Dagboek,

Welkom in mijn leven.

Ik durfde je nooit te hebben toen de Vetzak nog leefde. Ik weet dat iedereen in zijn huishouden, mij bespioneerde. Ik vermoed dat de arme meneer Baines, zijn agent, strikte orders had om elk detail over mij, dat interessant zou kunnen zijn, moest doorbrieven aan de Vetzak.

Natuurlijk had ik je in bewaring kunnen geven bij Rose, mijn trouwe kamenierster, maar ik belastte haar al erg genoeg met de uitgeknipte artikeltjes over H.A. en ik wilde haar niet nog meer van dat soort geheimen opdringen. Daarbij zou de Vetzak arme Rose ongetwijfeld hebben gestraft als hij had gehoord dat ze mijn meest intieme gedachten ergens verborg.

Hij had een hardgrondige hekel aan Rose en het was duidelijk dat het

wederzijds was. Ik weet dat hij het haatte om die ene huwelijksvoorwaarde van mij te moeten accepteren voordat ik met hem trouwde: dat Rose bij me zou mogen blijven tot één van ons beide het leven zou laten.

Ach, wat walgde Rose ervan dat mijn op geld beluste ouders mij aan de Vetzak verkochten. Maar wie waren wij, dat wij daar tegen in konden gaan?

Wat ik graag aan papier had willen toevertrouwen in de bijna vier jaar van mijn ‘gevangenschap’ in de Berkeleystraat was zijn ergernis over het feit, dat hij wel opwinding voor me voelde, maar dat hij, zodra hij zich in mijn buurt bevond zo impotent was als een eunuch. Ik had graag de feiten over zijn onredelijke jaloezie willen

optekenen, bijvoorbeeld als een jonge man mij twee keer durfde aan te kijken. Per slot van rekening leed ik niet aan lepra en mannen staarden altijd naar me. Ik weet dat het komt omdat ik in de ogen van de meeste mannen mooi ben, maar laten we wel wezen; dat was precies de reden waarom de Vetzak met me trouwde.

Ik heb zo vaak in mijn kamer moeten eten omdat hij niet wilde dat zijn klanten naar me keken tijdens het diner. Ik begreep nooit, dat hij zich ergerde aan het feit dat ze misschien wel lustgevoelens voor me koesterden, omdat ik dat nooit in de gaten had. Ik was dom en naïef op dat gebied.

Helaas, dat was wat ik was toen ik met de Vetzak trouwde: dom, naïef en op geld belust.

Hoeveel dagen heb ik opgesloten gezeten in dat afschuwelijke huis, omdat hij er bang voor was, dat ik zomaar zou glimlachen naar de straatveger en dat ik zou toestaan, dat hij me ergens zou pakken, alsof ik een ordinaire straatmeid was?

Waarschijnlijk zou ik hebben beschreven, dat ik alleen het huis mocht verlaten als het niet anders kon. Bijvoorbeeld die keer, dat we moesten dineren bij de burgemeester omdat Londen en de Prins van Wales geld nodig hadden.

Ik kan niet zeggen wat een hekel ik had aan zulke uitnodigingen. Hij nam altijd wraak op me zodra we thuiskwamen, thuis als in mijn gevangenis. Hij was zo'n verschrikking! Het enige wat mij troost

is dat hij nooit, nooit in staat was om een man bij me te zijn.

Maar vandaag kon ik me eindelijk op hem wreken. Vandaag stampte ik rond op de steen die zijn stinkende, dikke lichaam bedekte. Vandaag wilde ik er zeker van zijn dat hij echt op de afschuwelijkste plek in London begraven lag, de plek waar de lijken zelfs geen rust kennen omdat ze op de gruwelijkste manier liggen opgestapeld om dan bijna de deur uit te spoelen als het hard regent.

God zal me lief hebben, maar ik dacht zelfs dat ik hem rook!

Oh, maar dat rottende lichaam zal niet lang voor deze wereld zijn. Hij zal ontbinden met de snelheid van een bliksemflits, net zoals die apotheker me heeft beloofd toen hij me dat

poeder verkocht dat ontbinding bevordert. Ik heb het over hem uitgestrooid zodra hij naakt en armzalig in die lekkende lijkist lag.

Die knappe pastor nodigde me uit voor een kopje thee. Hij ziet eruit als een engel, maar hij kan dingen met je kan doen die zelfs de duivel aan het blozen zouden maken.

Het was allemaal net zoals de wasvrouw me had verteld hoe het kon zijn. Godallemachtig, hij bracht me tot de poorten van het paradijs met zijn handen en zijn tong!

Zal ik er hier over schrijven? Ach, waarom ook niet. De Vetzak zal het nooit meer kunnen lezen: hij is dood, dood, dood!

Ik heb het weleens op plaatjes gezien in één van die boeken die de Vetzak in zijn kleedkamer verborgen hield. Ik had alleen nooit verwacht dat het zo... heerlijk kon zijn! Hoe kon ik voorzien dat het iets zaligs is om daar op je meest intieme plekje te worden gelikt? Ik had eerst mijn ogen gesloten tot ik ontdekte dat hij tegelijkertijd heel hard over zijn stijve staf wreef met zijn beide handen. Ik dacht dat die stijfheid vreemd was, maar de wasvrouw verzekerde me dat bijna alle mannen dat hebben als ze maar erg opgewonden zijn. Ik heb haar daar later vragen over gesteld en ze vertelde me alles voor maar een enkele pond. We hebben er in het rijtuig over zitten praten. Ik had Crowley opdracht

gegeven om haar te zoeken en ze was gelukkig in de buurt.

Moet je je voorstellen dat de hele buurt was uitgelopen om naar mijn koets te gapen, terwijl ik met de wasvrouw over deze ondeugende dingen zat te praten! Die Meg was helemaal niet verlegen en ik was zo blij eindelijk dingen te horen over iets wat zo normaal blijkt onder alle mensen, maar waarover iedereen tegenover mij altijd zweeg, omdat ik zogenaamd een respectabele vrouw ben.

Ik vraag me af of Rose ooit iets van deze dingen afwist. Ze was ooit getrouwd, maar ik geloof dat het vóór mijn geboorte was. Ik kan me niet herinneren dat er ooit een man in de

buurt was, toen ze voor mijn moeder en stiefvader werkte.

We hebben een eigen wasvrouw in Berkeleystraat, maar ik heb Meg toch een baan bij mij thuis aangeboden. Ik was stomverbaasd dat ze weigerde voor me te werken, maar ze zei dat ze net een nieuwe relatie had met iemand en dat ze hoopte dat hij bij haar in zou trekken.

Ze woont bij haar moeder ergens in de Kraaienbuurt. Haar eigen man is nooit van een zeereis naar het Verre Oosten terug gekomen, omdat hij schijnt te zijn verdronken bij Aden, waar dat ook mag liggen.

Kan je nagaan dat ze liever in de achterbuurten van Londen woont dan in mijn gerieflijke huis in Mayfair!

Ik heb haar laten zweren dat ze nooit iemand over ons gesprek zou vertellen. Daar moest ze om lachen. Ze zei dat iedereen dat soort dingen allang wist.

Nou ja, ik wist natuurlijk dat je dat ding soms in je mond moest nemen. De Vetzak dwong me ertoe. God en alle engelen in de hemel, hij stonk en smaakte verschrikkelijk vies, vooral daar! Ik wist onderhand dat hij baden verafschuwde en dat zijn oude, stomme knecht hem daar nooit mocht wassen. Dat was vast mijn straf om boete te doen voor mijn gretigheid om rijk te zijn, waardoor ik me liet overhalen om met de Vetzak te trouwen. Niet dat mijn ouders er niet alles aan deden om me ervan te overtuigen dat een huwelijk met Alexander het beste voor me was.

Rose vindt dat ik gedwongen werd, maar dat 'ja, ik wil' kwam uit mijn eigen mond in die kapel vier jaar geleden, nietwaar?

Zelfs toen Hengist me vroeg om met hem weg te lopen na die ene kus zag ik al dat geld voor me en heb ik geweigerd onder het mom dat ik William nu eenmaal mijn woord had gegeven.

Oh, Hengist! Oh geweldige Viking van mijn dromen! Ik was nog maar achttien en dacht dat de straten geplaveid zouden zijn met goud als ik maar met de Vetzak trouwde! Mijn Viking was toen net kapitein in het leger geworden en 'alleen maar' de tweede zoon van de graaf van Loghaire.

Natuurlijk zou hij best een goede vangst zijn geweest voor iemand als ik. Ik ben alleen maar een freule omdat mijn vader een baron was. Maar mijn ouders wilden niet eens aan Hengist denken als huwelijkskandidaat omdat al het geld van het graafschap naar zijn oudere broer zal gaan. Ze vroegen zich zelfs af of er voor hem geld zou zijn om te erven, want Loghaire scheen zijn landerijen slecht te beheren en hij en zijn oudste zoon waren bekende gokkers, die nooit leken te winnen.

Het was kommer en kwel daar, want de oude graaf heeft een ongeluk gehad waardoor hij geestelijk achteruit vloog. Ik hoorde dat hij nu niet meer is dan een plant die door zijn bedienden in leven wordt gehouden, maar ik vind dat moeilijk te geloven.

Moeder en Lord McKenna hadden op dat moment hard geld nodig, niet later, dus het was gauw beslist. Ik begrijp dat na mijn huwelijk met de Vetzak al hun schulden door mijn geëerde echtgenoot werden betaald. Tenminste, dat heeft meneer Baines een keer gesuggereerd.

Ik begrijp nu ook dat mijn ouders met één been in het armenhuis stonden, of nog erger: de Schuldenarengvangenissen.

Ik kon er destijds echt niet meer tegen: dat gejammer en gehuil over onze toekomst als ik niet een huwelijk aanging met een rijke vent. Ik zei dus ‘ja, ik wil’ omdat ik dacht dat met hem trouwen betekende dat ik een prachtige jurk te dragen zou krijgen, met de belofte van veel meer in de toekomst, en dat ik in een prachtig huis zou wonen en altijd een mooi rijtuig en

veel bedienden zou hebben. Idioot dat ik was! Al die dingen zijn alleen maar uiterlijkheden en ik verwachtte niet dat ik door mijn gretigheid in een zelf gemaakte hel terecht zou komen.

Rose probeerde me te waarschuwen, maar mijn moeder stuurde haar tijdelijk weg naar haar familie toen de voorbereidingen voor het huwelijk in volle gang waren.

Mijn moeder speelde echt een verachtelijk rol. Het kon haar niets schelen wat voor toekomst ik tegemoet ging met William, ze dacht alleen maar aan de voordelen die mijn huwelijk h ar zou brengen. Ze weigerde zelfs om meer over mijn huwelijkse plichten te vertellen dan dat ik op mijn rug moest gaan liggen, mijn benen wijd moest spreiden en aan de juwelen

moest denken die ik zou krijgen zodra ik mijn man een erfgenaam gaf.

Had ik maar met de wasvrouw kunnen praten voordat de Vetzak zijn wellustige blik op mij richtte, of had ik Simon maar ontmoet voordat de huwelijksceremonie plaatsvond.

Ik wist niet hoe fijn het samen zijn met een man kon zijn. Simon is zo anders dan die ouwe aap wiens weduwe ik nu ben: hij ruikt schoon en fris en hij heeft sterke armen en een borst zonder van dat grijze krullende haar!

Natuurlijk waren dat soort ervaringen vóór mijn huwelijk onmogelijk geweest. In Edinburg leefde ik in een soort gevangenis waaruit ik alleen kon ontsnappen als ik naar de leeszaal ging

of naar de kerk; daar zorgde mijn moeder wel voor.

Ik moet me haasten, want meneer Baines komt me zo uitleggen hoe het huishoudboek werkt. Hij gaat me ook dingen uitleggen die investeringen heten. Hij vindt dat ik dat allemaal moet weten omdat ik nu aan het hoofd sta van Alexander & Stephens.

Ik vind het allemaal behoorlijk ingewikkeld.

Rose vindt het maar niks dat ik iets over deze dingen weet, maar ik vind het best interessant en ik verveel me nu tenminste niet voortdurend.

Misschien zijn de motieven van meneer Baines wat minder goed, dan het lijkt, maar dat kan me niks schelen. Ik ben nog nooit op een scheepswerf

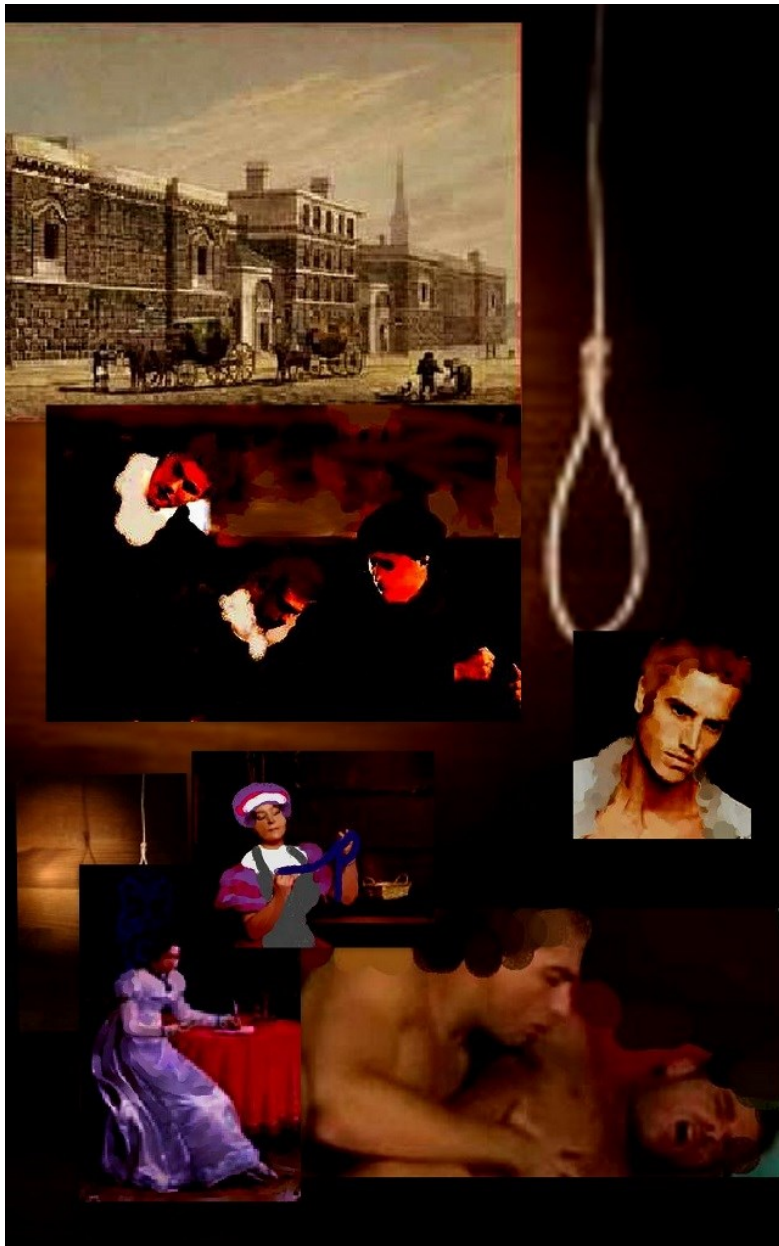
geweest en ik geloof niet dat ik dat wil ook. Ik begrijp dat hij probeert om enkele van de scheepswerven te verkopen. Hij ziet liever baar geld dan bezittingen waarvan niemand echt weet hoe ze moeten worden beheerd. Enfin, ik zal het wel zien.

Morgen zie ik Simon weer. Ik kan haast niet wachten!

Ik moet een huurkoetsje naar het St. James park nemen, waar hij op me zal wachten en dan gaan we samen een ritje maken. Oh wat kijk ik er naar uit! Vooral naar zijn speciale behandelingen. En dat in een huurkoets! God wat ben ik toch een wellustig mens geworden!

**

Hoofdstuk 2: EEN OPENBARE EXECUTIE

*Londen, de executieplaats voor de
gevangenis van Newgate, 23 november
1809*

De mensenmenigte voor de Old Bailey gevangenis werd helemaal gek toen de veroordeelden eindelijk door de ‘Deur van de Veroordeelden’ naar het schavot werden geleid. De massa bewoog hevig heen en weer om maar alles te kunnen zien wat zich voor de draagbare galgen afspeelde. Ze duwden, trokken en sprongen, terwijl ze naar de veroordeelden schreeuwden, vloekten, gilden en loeiden in alle dialecten die het Britse Koninkrijk rijk was.

Heel even leken de verschillen in rangen en standen te verdwijnen toen iedereen instemde met de spreekkoren:

heren van stand, po-legers, hoeren, winkelmeisjes en huisdienaren.

“Retennaaiër, retennaaiër!” brulde de massa, die al op dat vroege uur stonk naar goedkope gin en zuur bier, in wilde heftigheid

Een groepje dronken hoeren probeerde door het cordon van soldaten, dat vlak bij het schavot met lansen een nette executie probeerde te bewerkstelligen, heen te breken,

De soldaten grijnsden en riepen banaliteiten naar de vrouwen, terwijl ze hen terug duwden in de menigte. Ze grepen hen vast bij hun hangborsten, hun al te magere achterwerken en de ongewassen delen die ze voor hun beroep gebruikten. De vrouwen gilden en giechelden terwijl ze opletten wie ze na de executie het gemakkelijkst

zouden kunnen versieren. Iedereen wist dat executies mannen konden veranderen in bronstige beesten, die niets anders wilden dan hun eigen miserabele leven vieren met een goede wip tussen de dijnen van een ranzige hoer.

De drie gevangenen struikelden de korte trap op die naar het platform met de galgen leidden. Hun polsen waren voor hun borst gebonden, terwijl een dik touw hun armen, schouders en buik stil hielden zodat ze zich nauwelijks konden bewegen. Ze droegen de verplichte witte slaapmutsachtige kappen over hun haar die hen een onschuldig aanzien gaven.

De drie gevangenen rilden van angst, niet alleen vanwege hun naderende dood maar ook voor de luidruchtige

vijandige menigte die hen bekogelde met stinkend afval en rottende groenten.

“Moet je die wijven zien!” gromde Lord Morven.

Hij staarde naar een groep slonzige vrouwen die zonder aarzeling stinkende uitwerpselen naar de doodsbleke veroordeelden gooiden.

Het was duidelijk dat hun belangrijkste doelwit de veroordeelde homo was, die zich trachtte te verbergen achter de gevangenisdominee.

“Gaat u alsjeblieft naar achteren!” riep de stinkende man naast de Viscount, “We hebben hier allemaal hetzelfde geld voor betaald, ja?”

Philip verschoof zijn stoel enigszins, zo dat hij in ieder geval wegdraaide

van de man die waarschijnlijk in jaren geen water en zeep had gebruikt.

Hij plukte zijn geparfumeerde zakdoek uit zijn mouw en drukte hem dankbaar tegen zijn gemartelde reukorgaan. Dat had hij al eerder willen doen: vanaf het moment dat hij de kleine onwelriekende kamer was binnen gekomen, maar Jefferson had hem gezegd om vooral niet al te veel op te vallen tussen dit publiek. Geparfumeerde zakdoeken konden een aristocraat makkelijk verraden.

Philip dacht boos dat Jefferson wat hem betraf door de grond kon zakken. Hij verborg zijn neus diep in het schone linnen en inhaleerde dankbaar de geur van zijn aftershave.

De twee mannen tegenover Philip leunden zo ver als ze konden uit het

raam, terwijl ze de nieuwe protesten van de dikke stinkerd negeerden.

“Oakden staat te pissen!” merkte degene die het dichtsbij het raam zat met duidelijke verachting op, “Goorlap! Zie je’t? Er ligt pis op de vloer en zijn kruis is zeiknat.”

De fat naast hem grinnikte. Hij was alleen maar gekomen om een homo op onwaardige wijze te zien hangen en wreef zich in de handen nu hij klaarblijkelijk zijn zin kreeg.

“Dat zal hem leren om zijn lul in een vent z’n kont te stoppen!”

Meester Jefferson keek grimmig voor zich uit. Hij staarde naar de drie mannen op het schavot, die nu aan het bidden waren met de gevangenispastor, terwijl de beul al begonnen was om de stroppen om hun

nek te leggen. Hij rukte en trok aan hen, terwijl hij negeerde dat de mannen diep geconcentreerd hun laatste gesprek met God voerden.

De mensenmenigte stampte met de voeten en brulden en gilden, zonder een greintje respect te tonen voor de laatste woorden van troost die de veroordeelden mochten horen.

Meester Jefferson beet op zijn lippen toen enige ruwe, hardvochtige, vuile wijven de biddende mannen met paardenstront bekogelden. Hij probeerde zich maar niet voor te stellen hoe het moest zijn om te moeten sterven voor de ogen van een harteloze menigte Londenaren, terwijl de pis van je broek droop en je bekogeld was met allerlei gore projectielen.

Hij had, behalve een waarschuwing aan het adres van Lord Morven ‘om zich zo onopvallend mogelijk te gedragen’ geen woord meer geuit sinds ze plaats hadden genomen voor het raam met een direct uitzicht op het schavot. Het was al erg genoeg dat hij voor de aankoop van de kaartjes voor dit gruwelijke schouwspel had moeten zorgen. Hij had ze laten halen door een klerk van zijn kantoor, zodra bekend werd wanneer de homo zou hangen.

Jefferson verafschuwde het favoriete tijdverdrijf van de Londenaren: het bijwonen van executies met zoveel mogelijk stampij. Hij was nog steeds verontwaardigd over het verzoek van zijn cliënte om Lord Philip Morvern deze specifieke executie zo dicht mogelijk te laten bijwonen.

Philip slaakte een sombere zucht. Hij vroeg zich af waarom hij hier eigenlijk zat: wachtend tot drie mensen zouden worden opgehangen. Hij had wel een idee wie hem dit had aangedaan. Hij staarde naar Oakley die nu stond te huilen met wijd open mond.

Hij moest nodig pissen, maar was benauwd dat de andere toeschouwers in de kamer zouden denken dat hij te bang was om te kijken als hij nu achter het kamerscherm verdween.

De veroordeelden kregen een zak over hun hoofd getrokken, waarna er gewacht werd tot het luik zich onder hen opende.

Philip vouwde een been over het andere, waardoor hij hard tegen zijn geslachtsdeel drukte, hopen dat hij niet Oakden's bizarre voorbeeld zou

volgen en zijn fluwelen broek zou bevuilen.

Het was buiten ijskoud en omdat het raam open stond werd de temperatuur in de kamer er niet beter op, ook al had de eigenaar van het huis de haard aangemaakt terwijl er een pan met hete rum punch stond te borrelen op een kleine zijtafel.

Philip klemde een ijskoude hand om een beker met punch die lange tijd geleden nog warm was. Met zijn andere hand hield hij nog steeds zijn zakdoek tegen zijn neus gedrukt, vooral omdat de stinkende man naast hem geagiteerde bewegingen begon te maken en zo zijn doordringende geur door de hele kamer verspreidde. “Hij staat te janken, de smeerpomp!” merkte de man tegenover Philip grimmig op.

Richard Oakden had zijn tranen niet in kunnen houden voordat hem de veroordeelden kap over het hoofd werd getrokken.

Zodra alle drie veroordeelden het zicht was ontnomen door de stoïcijnse beul begon de menigte te joelen en te krijsen.

“t Kan nu niet lang meer duren!” riep de fat naast het raam opgewonden.

Philip knarste zijn tanden en sloot vastberaden zijn ogen.

Toen hij ze weer opende zag hij dat de drie lange touwen strak hingen, terwijl de veroordeelden tot hun middel in het gat hingen van het luik dat onder hen was opengeklapt.

“Burnskill heeft de homo verkeerd opgehangen!” riep de man tegenover Philip, “Zie je: het touw draait nog!”

Philip voelde zijn maag omhoog komen. O, Jezus, Oakden's nek was niet gebroken door zijn val door het luik en hij werd nu langzaam door het touw gewurgd.

“Burnskill zal nu wel aan zijn benen hangen om zijn nek alsnog te breken,” merkte Jefferson bezorgd op.

“Eigen schuld dat ‘ie nou al Oakden's pis en schijt over zich heen krijgt,” mompelde de fat, “hij heeft het natuurlijk expres gedaan. Hij haat homo's. Ze hoorden hem dat zeggen toen de veroordeelden gisteren naar de veroordeeldenkamer werden gebracht!”

Hij keek trots om zich heen nu hij deze informatie met zijn kamergenoten had gedeeld. De dikke man naast Philip boerde alleen maar en nam

vervolgens een flinke hap uit de vleespastei, die niemand anders wilde eten. Hij kauwde met langzame bewegingen terwijl hij met een hardvochtig gezicht naar het schavot staarde.

Meester Jefferson kuchte en trok een afkeurend gezicht. Hij vervloekte zijn cliënte, die hem en Philip aan dit barbaarse schouwspel had blootgesteld. Oakden probeerde wanhopig om die ene ademtocht te krijgen die nooit meer in zijn bereik zou liggen, terwijl harteloze toeschouwers hem uitjouwden nu hij een langzame strijd met de dood voerde. Natuurlijk had de verdomde beul het allemaal opzettelijk gedaan! Iemand die een nieuwe heksenjacht voerde tegen homoseksuelen had hem

er waarschijnlijk voor betaald om Oakden's doodsstrijd zo lang mogelijk te laten duren.

Hij keek naar het schavot en zag met afschuw dat Burnskill achter de homo stond met een spottende uitdrukking op zijn gezicht, terwijl de arme man nog steeds bewoog. De beul had het dus niet nodig gevonden om onder het schavot te kruipen om hangend aan Oakden's benen de man alsnog uit zijn lijden te helpen.

Philip staaarde naar het bewegende touw tot het uiteindelijk stil viel, maar hij zag eigenlijk niets. Hij klemde nog steeds zijn zakdoek tegen zijn neus.

De menigte in de straat leek wat te zijn gekalmeerd nu de drie veroordeelden dood waren. Sommige mensen keken nog naar de drie lichamen,

anderen haastten zich weg van de executieplaats. Per slot van rekening was het al lang een nieuwe dag en het werk wachtte.

Alleen de luilakken, degenen die 's nachts werkten en de straatkinderen konden het zich permitteren om te wachten tot de lijken over een uur zouden worden losgesneden. De straatmadelieven wendden zich af van de soldaten in het cordon rondom het schavot. De militairen moesten daar nog minstens een uur staan voordat ze aan vleselijke pleziertjes konden denken. De hoeren hoopten ondertussen wat snelle zaken met de toeschouwers te doen, terwijl de zakkenrollers zich haastig tussen de vertrekkende mensen voegden om hun slag te slaan.

Philip voelde opluchting toen iedereen zich leek af te keren van het gehate schouwspel.

“Ik ga pissen,” mompelde hij in Jeffersons richting, zich er niet voor interessierend dat men zoiets niet zei tegen de deftige jurist die de familiezaken van de grafelijke familie behartigde.

Hij verdween achter het scherm waar een po op een krukje was gezet. Geen wonder dat de kamer rook als een riool: de po liep bijna over. Niemand had het ding waarschijnlijk geleege sinds de vorige dag.

“U kunt nog maar beter even gaan zitten, Milord,” adviseerde Jefferson toen Philip naar de tafel terugkeerde terwijl hij de knopen van zijn gulp dicht deed en zijn adem nog trachtte in

te houden tegen de stank in de kamer. Jefferson reikte naar buiten om het raam te sluiten na met de twee mannen tegenover hem te hebben overlegd. Hun voorkant was bijna bevroren en de keuze tussen stank of warmte leek simpel op dat moment.

“Het zal nog wel even duren voordat al die toeschouwers het veld hebben geruimd. Ik denk niet dat het eenvoudig wordt om naar het rijtuig toe te komen.”

Philip staaarde zonder iets te zeggen door de vuile ruiten van het raam naar de lucht. Hij vreesde dat hij ter plaatse zou overgeven.

“Wie heeft je hiertoe aangezet, Jefferson?” vroeg hij uiteindelijk.

Hij merkte dat het gezelschap rondom de tafel muisstil was

geworden, nadat Jefferson hem ‘Milord’ had genoemd.

“De overleden Lady Loghaire,” antwoordde Jefferson kalmpjes, “in een speciaal codicil, dat niet aan u was voorgelezen bij de opening van haar testament, omdat het alleen maar instructies bevatte aan mijn adres: dertig pond voor een plaatsje voor twee aan dit fantastische raam.”

“Typisch voor dat secreet!” schold Philip, “Weggegooid geld, natuurlijk. Krijgt Hengist net zo’n traktatie?”

Jefferson glimlachte en schudde zijn hoofd.

“Het lijkt me toe dat hij genoeg doden ziet tijdens de veldslagen op het Iberisch Schiereiland. Ik hoop dat u voldoende geschokt bent, Milord?”

“Ongelooflijk!” schamperde Philip.

Hij stond op en liep naar de haard, terwijl hij zijn dode moeder vervloekte. De moeder die nooit had kunnen begrijpen waarom hij niet was als alle andere mannen, onder wie zijn eigen vader en broer Hengist. Zijn moeder had hem nagenoeg onterfd. Ze had al haar eigen geld nagelaten aan de zoon die een held was en er geen ‘onnatuurlijke lusten’ op na hield. Hij had nog geen rottige stuiver van haar gekregen. Hij vroeg zich af hoe ze het hem ooit aan had kunnen doen. Het was gewoonweg niet eerlijk! Hij had haar altijd geadoreerd, die koppige, vastberaden aantrekkelijke vrouw die gravin van Loghaire was geworden toen hij elf jaar was.

Hij zuchtte mistroostig en vroeg zich af wat Willie Dobson, zijn verovering

van de vorige nacht nu aan het doen was. Hij lag ongetwijfeld op zijn bed zijn roes uit te slapen nadat hij al het geld dat Philip hem voor zijn diensten had toegeschoven had uitgegeven aan een fles goedkope gin. Of misschien zat hij met een kater en nog slaperig van zijn avond met Philip ergens buiten in een dakgoot, terwijl hij ongepaste grove grappen maakte met zijn kameraden over de homo die vandaag zijn onwaardig einde vond aan een galg, zonder zich te willen realiseren dat het best mogelijk zou zijn dat hij op een dag Oakden's lot zou delen.

Hingen ze eigenlijk ooit een aristocraat op om die redenen?

Philip onderdrukte een huivering. Hij wilde niet onder de indruk zijn van wat

zich juist voor zijn ogen had afgespeeld, maar hij betrapte zich er op, dat zijn moeders opzet haar doel niet had gemist. O, God, het secreet kende hem zo goed!

Hij wierp een snelle blik op Jefferson, die stijfjes naast hem zat. Hij vroeg zich voor de zoveelste keer af of de jurist wist waarom de gravin hem op dit afgrijselijke schouwspel had getrakteerd.

Dagboek van Aurora Ross

Londen, de 23ste november 1809